

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Vtî à nobis ipsis deficientes solius Dei prouidentiaë nos & omnia
committere debeamus; quænam item nobis bonitatem insinuent Can.
XXIV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

Animum
tranquillum
quænam sola
faciant.

tes esse tranquilla. Deficias igitur à te oportet, vt in me solo viuas, in me solo sapias, & me solum sentias filia. Nihil tibi deerit, si hoc modo tibi defueris. Nihil deerit, quamdiu mecum fueris. Ego tui curam habebō. Ego protegam te. Nihil potes negligere hoc modo tui negligens, quia cētuplum in me reperies. Omnem igitur curam, omnem sollicitudinem, omnem timorem proice in me, & te ipsam crede mihi. Spora, & confide in me. Non potest te fallere spes tua, nec esse potest nimia, si bona aut poenitens fuerit vita tua. Quicquid homini amico velles conqueri, hoc reuelam tibi. Ego tui curam suscipiam, ego te nutriam, ego te fouebo, ego te defendam. Tu vero quasi à te ipsa aliena me solum cures, quomodo videlicet te ipsam, id est, desideria tua, priuatum amorem, sensualemq; appetitum in te radicatus mortifices & extinguas, abrenuntiando omnibus desideratis, quorum causa vt desiderarentur, nonoram ego Deus tuus. Hanc autem obedientiam, hanc propriæ voluntatis abdicacionem, hanc tui ipsius relictionem zelari debes propter me: cui ad eò resignata, ab eò ad omnia debes esse subiecta, vt nullam omnino habeas voluntatem aliam quam beneplacitum meum.

*Vti à nobis ipsis deficientes solius Dei prouidentia nos & omnia
committere debeamus: quenam item nobis bonitatem insinuent.*

CANON XXIV.

Quamdiu in te fuerit optio, electio, aut inclinatio vt tibi in vna remaiores voluptas, maior quies, maior consolatio, quam in altera, adhuc proprium aliquid est in te, necdum perfecte abnegasti te. Siquidem indifferenter ac equaliter omnia deberes amplecti, & in sola mea prouidentia stare ac niti: hoc enim maximam tibi pareret libertatem, maximam pacem, maximam tranquillitatem. Nihil igitur super te ipsa stes, nihil ingenio, nihil viribus tuis credas, nihil tibi confidas, nihil tibi super te permittas, nihil super te ædifices, nihilq; proponas, nihil profectui tuo, nihil voluntati tuæ quamlibet bonæ fidas: sed te ipsam omnimoda deserens extra te ipsam eas, & extincta omni proprietate, in me solo stes & requiescas, meæ bonitati confidas, meæ gratiæ, meæ prouidentia innitaris, parata omni tempore citra electionem, sine discrimine, & sine retractione cordis pro mea voluntate tam aduersa, quam prospera suscipere in tempore ac æternitate: hoc vnum desiderans semper, esse secundum meam voluntatem. Quapropter quam multum aut parum proficias, quam prope aut longè mihi sis, quam magna aut modica habeas dona mea, vtrum ad purgatorium aut sine purgatorio exeas, quam diu potius habeas & quantum, totum committas prouidentia meæ, nec aliud desideres, quam nunquam aliter inueniri, atque meæ bene placuerit voluntati, nec aliud tibi bonius maius optes, aut euenire posse existimes, quam vt suprema, vltima laudabilissimaq; mea voluntas in te fiat, cuiq; mihi, iuxta quod maximè velim, placeas. Voluntas mea sit perfectio tua atque perfectionis mensura. De futuris nulla cor tuum moueat quaestio, nulla sollicitudo, nullam de incertis & contingentibus admittatur curam, sed mihi qui omnia rego, omnia committe. Siquidem malum ipsum exoptatum aut formidatum potest fieri vt non veniat, cum vero praesens fuerit, si

Defiderare
super omnia
quidnam
quis debeat.

Futurorum
quatenus
curam
habenda
sit.

dei malitia sua. Quomocunque enim, & quicquid permifero, prouidentia mea tibi placere debet super omnia, & laudare me debes, & certissime tenere, id optimum tibi esse, ac manu id mea benignissima tibi (hoc est in utilitatem tuam) praeuifum ac praedordinatum: modo plena fiducia innitaris super bonitate mea. Bene de me sentire, firmiter in me confidere, ac plenè se mihi relinquere praedicant bonitatem meam. Propterea aded hanc mihi placent in homine, ut non possim illum relinquere, nec potest illi mali aut perniciosi quid accedere, qui spem suam in me locauit. Quanto maior in te spes & fiducia est erga me, tanto plus & perfectius obtines quicquid desideras. Et quicquid tibi acciderit, si ita bonum me credis, ut aduersa & inimica omnia in bonum tuum, hoc est, in utilitatem tuam tibi conuertat, hoc fiet. Et (si tu saltem didiceris omnia ita accipere) absque vilo dubio fiet. Solent enim etiam amici mei orare, ut à purgatorio preferuem illos. Non id malè est rogatum: perfectius autem orabis, si ante pedes maiestatis meae prouoluta desideres, ut iustitiae meae in tua paruitate satisfiat, obtulerisq; te in gloriam meam ad purgatorium, & ad quocunque mihi beneplacitum pro beneplacito meo ferendum, plusq; delectet voluntatis meae impletio, quam purgatorii euasio. Ita que si amorem ac zelum inordinatum, quem erga te & pro te, item pro sensu atque voluntate tua habebas, per gratiam meam viceris & plena confidentia perfectè te in me proieceris, mihiq; soli innixa fueris, senties gratiam meam mira in te operantem. Intende igitur in me filia, & cogitans me, relinque te, & ego cogitabo pro te, semperq; tibi assistens, non deseram te. Iterum dico. Cuncta quae tibi eueniunt, purè, nude ac immediate accipias de manu mea, & non à creatura aliqua, in omnibus admirans, laudans, & cum amore ac gratiarum actione desideranter acceptans de bonitate mea prouidentiam meam, qua in omnibus quae tibi eueniunt intendo ac operor tuam salutem, cuiq; singulariter recordans hanc tibi mitto & ordino, ut hanc ita agere aut pati habeas quo tui miserear. Stude igitur & tu in omnibus quae vides & quae sentis, & in omnibus quae tibi occurrunt elicere laudem ac honorem meum: ut intelligas, quare hanc permiserim, id est, ex quanta charitate, & quomodo tu ad me & in me eadem referre debeas, teq; simul offerrem in originem unde tibi effluunt, hoc est, in bonitatem meam, ad gloriam meam. Si hoc esses exercitio perfectè assuefacta, quo non minus libenter tristitia, quam læta de me susciperes, & me in omni creatura scires inuenire: tunc enim aded nihil esse posset tibi contrarium, quod non faceres tibi vtilissimum: imò nihil à me foret tam alienum, unde mihi sacrificium non offerres. Siquidem in omni creatura ego sum, & praeter me nulla potest subsistere. Ea propter nulla creatura tam est vicina sibi quam illi ego, qui unicuique intimus sum. Aded autem pauper esse deberes spiritu, ut non habeas quod velis aut nolis. Non habeas, inquam, quod cupias, aut fugias tui causa, sed beneplacitum meum solum, quod vbiq; ex ordinationibus & permissionibus meis (si me purè quaesieris, & prouidentiam meam attenderis) mirabiliter intelliges.

Orare num
licet pro
euasione
purgatorii.

Laudem Dei
ex omnibus
eliciendam
rerum e-
uentibus.

Aduersitatum omnium causa quae sit: quo anima eas oporteat: quanam item afflictos consolari debeant.

CANON XXV.

Rff 3

Tribu-